

TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workers' Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St.,
Opposite Post Office.
Phone: Office 365, Editorial Dep't 832
Post Office Address:
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF

Elie Sulkkanen, Managing Editor, Solo
Sylvén, Alex Sivo, Toivo A. Johnson,
A. N. Koskela.

Entered as second-class mail matter
July 18, 1912, at the Post Office at
Astoria, Oregon, under the Act of
March 3, 1879.

— Toverin johtokunnan
kokous tänäiltana klo 7 lii-
keen huoneustolla. Saapukaa
täsmällään.

Parantunut reformisti

Lincoln Steffens, tunnettu amerikalainen sanomalehtimies ja kynäilijä, oli aikoinaan Amerikan huomattuin reformistinen ristirekkelijä. Oli etumainen niin sanottujen "mud slingersien" (loanheittäjien) joukossa, jotka toistakymmentä vuotta sitten alkoivat reformikamppailunsa räivittömpien Amerikan yhteiskunnallisten ja valtiollisten mätäpaiseiden poistamiseksi, julkaisten lukuisia hyökkäys- ja paljastuskirjoituksia porvaris-edistysmielisiä julkaisuissa. Hänen toimestaan ja a-lotteestaan nimettiin jos jonkinlaisia tutkimuskomiteoita. Toisten kaltaistensa kanssa hän liikkui valtiosta valtioon ja kaupungista kaupunkiin toimittaan tutkimuksia ja tehden paljastuksia. Vuosien ponnistusten jälkeen, monien "hyvien lakien" hyväksymisen jälkeen, rehoittivat kuitenkin samat mädännäisyydet kaikkialla. Steffens huomasi epäkohdat kaikkialla poistamattomiksi, samoina sista johtuviksi, järjestelmällisiksi ja oleellisesti ilmi-öiksi, ihmisten hyvydestä tai pahuudesta riippumattomiksi. Tämä mahtoi olla masentava huomio intellektualille, joka ei tahtonut ymmärtää yhteiskunnan luokkajärjestystä eikä tunustaa luokkataistelua. Mutta silloin vasta hän alkoi käsitellä reformismin mahdollisuuden.

Kun sota puhkesi lähti Steffens Euroopan sotakirjeenvaihtajaksi. Huomasi pian ettei toimi miellyttävä. Lähti senjälkeen Mexicoon tutkimaan siellä riehuvaa vallankumousta. Kun Venäjän vallankumous puhkesi kiintyi hänen huomionsa taas Euroopan. On sittemmin oleskellut Euroopassa tutkien kaikkia siellä sattuneita vallankumouksellisia tapahtumia. Venäjän oloihin hän oli siinä määrin perehtynyt, että presidentti Wilson nimitti hänet kuuluisaan Bullittin komissioon laatimaan raportin Venäjän oloista. Tämä raportti ja sen kohtalo tunnetaan. Sitä ei otettu huomioon. Itsekohtaisen huomioitensa ja kokemustensa kautta on tämä reformistinen tullut nyt siihen vakuumukseen, että vain vallankumouksellisen puolesta taisteluun voidaan todellisesti reformeja aikaansaada. Nyt kiertää hän ympäri maata luennoiden uudesta näkökannastaan ja "keksinnöstään". Jos Steffens olisi viitsinyt aikoinaan syventyä sosialismin "villeihin oppoihin", olisi hän paljon aikasemmin päässyt selville näistä asioista, jotka Marx ja Engels ensin täydellisesti selvittivät ja ratkaisivat.

Puhuessaan äskettäin Buttesa aineesta "Vallankumous" hän m. m. lausui, että Yhdysvaltain kansan tulisi tietää, että tärkein asia maailmassa tänä päivänä on yhteiskunnallinen vallankumous; että vallankumouksia ei tehdä tilauksen mukaan, vaan ne syntyvät tahdommeko sitä tai ei; että vallankumoukseen sytyt ovat löydettävissä yhteiskuntajärjestelmässämme; että nämä syyt ovat aina olleet olemassa (luokkayhteiskunnissa) ja että ne ovat järjestelmässä olennaisia ilman, että niiden olemassa riippuisi jonkun yksilön tahdosta.

Mailman nykyisestä tilasta tämä Yhdysvaltain hallituksen entinen diplomaattinen lähetti lausuu seuraavat merkittävät sanat: "Mailman on astumassa uuteen aikakauteen, eikä rauhaa saavuteta sellaisena kuin sen ennemmin tunnusimme ennen kuin teollisuus on järjestetty ihmisten tarpeita tyydyttämään. Tähän pyrkivät venäläiset tänäpäivänä, ja me (amerikalaiset) emme kykene heitä ymmärtämään, koska olemme vieraita semmoisen teol-

lisuuden järjestämisen käsitteelle".

Amerikan demokratiasta Steffens lausui: Venäläisten ja Amerikan kansan erotus on siinä, että venäläiset tietävät, että he eivät ole perustaneet puhdasta kansanvaltaa vaikka siihen pyrkivät; Amerikan kansa luulee omaavansa kansanvallan, saamatta koskaan todellista kansanvaltaa ennenkuin huomaa ettei sillä sitä ole olemassakaan.

Olemme länneet nämä lausunnot esimerkiksi osottamaan, mikä vaikutus Venäjän köyhälistön suurella vallankumouksella on ei ainoastaan koko maailman proletariaattiin, vaan myöskin altyönsiihen osaan, mikä ei tyyten ole prostituoitunut itseään kapitalismin palvelukseen.

NUORTEVA MARTENSIN
KARKOTUKSESTA

Santeri Nuorteva kirjottaa Moskovaa "Istevijassa". Neuvostohallituksen virallisessa lehdessä, seuraavaa:

"Melkein kokonaisen vuoden jatkuneen hallinnollisoukudellisen jutun jälkeen on Amerikan hallitus päättänyt karkottaa neuvostovalian edustajan Amerikan maakamaralta. Tuomiossa sanotaan, että vaikkakaan ei ole osotettu tov. Martensin puolelta olleen tekeillä mitään vihamielisiä toimenpiteitä Amerikan nähden, niin on kuitenkin todettu, että neuvostohallitus jolla sellaisenaan "työskentelee Amerikan hallituksen kukistamiseksi" ja että sen vuoksi toveri Martens, tällaisen hallituksen asiamiehenä tulee karkotettavaksi siirtolaistalon perusteella, jossa sanotaan, että ulkomaiden, joka kuuluu "Yhdysvaltain hallitusta voimakkeinoin ja väkivalloin kukistamaan pyrkivään ja siihen kiiohtavaan järjestöön", on karkotettava. Tuomion yhteydessä on ilmoitettu, että tov. Martensille tulee tarjottavaksi kaikki mukavuudet hänen pois matkustamiseksi.

"Neuvostohallitukselle jättämässän tätä päätöstä koskevassa selostuksessa toveri Martens ilmoittaa, että päätöstä ei ole suinkaan pidettävä osotuksena mahdolltomuudesta lähimässä tulevaisuudessa saada aikaan asialliset suhteet. Wilsonilainen hallintoilmiö poistuu näyttämöltä ensin maaliskuun 4 p:nä ja sen aseman ottaa Hardingin hallintoilmiö, joka enemmän määrättylysti edustaa Amerikan kauppapiirin pyrkimyksiä, piiriin, joka, vaikkakaan eivät sietä työläis-talonpoikaisten Venäjää, kuten Wilsonin, kuitenkin vähemmän ovat taipuvaisia mielikuvituksellisiin mielenosoituksiin.

Tov. Martensin lausumaa, että suhteet Amerikan kansan ja saadaan aikaan huolimatta tämänkaltaisista Wilsonin edustamisista, voidaan pitää täysin oikeana. Amerika kaipaa suhteita Venäjän kanssa, ainakin yhtä suurella määrällä kuin niitä kaipaa Neuvosto-Venäjän. Amerikassa on tällä hetkellä suuret määrät reservikapitaalia, joka ei voi saada itselleen muuta käyttöä Amerikassa yhä kääjistyvän taloudellisen pulan vuoksi ja Länsi-Europan yleisen sekasorron ja poliittisen epävakaisuuden johdosta. Niin-ikään on Amerikassa suunnatomat määrät tavaroita, joille ei löydy muuta markkinapaikkaa kuin Venäjä. Kaikki tämä, ja mukaan otettuna vielä pelko, että Englanti ennättää edelle, pakottaa Amerikan suurkapitalisteja määrättylysti pyrkimään pikaiseen suhteitten palauttamiseen Venäjän kanssa. Näitten pyrkimysten tuloksina ilmenevät tulvimalla saapuvat kaupparjoukukset, joita meille tehdään Amerikasta käsin, ja joihin on luettava myöskin vanderlipiläisen syndikaatin suunnitelmalla kauppa-suhteisiin mita laajimmassa mittakaavassa. Vanderlipiläisissä tarjouksissa pilkistää esiin, paitsi yllämainittuja ja vaikeitteita, myöskin selvästi japanilaistavotteita, kuin myöskin englantilaistavotteita Amerikan kauppapiirin pyrkimykset, joiitten edut vaativat venäläistä orienteerausta. Ei ole epäilystä, että nämä Amerikan kauppapyrkimykset pakottavat tämän uuden hallintoilimen huomattavaa osaa Wilsonin nykyisistä toimenpiteistä, palautamaan suhteet Venäjän kanssa.

"Tällainen wilsonilainen hallintoilmiö on ratkaisu pyrkii vartottaamaan sabotaje-tietä, kuten tavallisesti Amerikassa aina näytettävältä poistuva vanha hallintoilmiö, seuralaistana, joka kuuluu toiseen poliittiseen puolueeseen. Suhteitten solmiminen Neuvosto-Venäjän kanssa tulee olemaan Venäjän kohdistetun wilsonilaisen politiikan täyden vararikon täyttymys. Niin sekava kuin tämä politi-

ka on ollutkin, on se eräissä suhteissa aina ollut selvästi määrätty, nimittäin häilyin itsepäisessä suhteitten mahdollisuuden kieltämisessä neuvostohallituksen kanssa. Kun Englanti ja vieläpä Ranska jo alkoivat välittömästi kääntymään neuvostohallituksen puoleen mita monilukuisimmissa asioissa, niin wilsonilainen hallitus syyskuusta 1918 lähtien, siis sekaantumispolitiikan alkupaivista saakka ei ole taskukirjaansa edes merkinnyt meidän osotettametta ja tuon tuostakin ilmoittaa, että neuvostohallituksen kanssa se ei ryhdy mihinkään suhteisiin, vaikkakin on valmis asioihin "Venäjän kansan kanssa". Tämä johdonmukaisuus tässä epävelvoitassa meitä johonkin? Kyllä! Se velvoittaa paljokseen, se velvoittaa meitä jatkamaan tarmolla ennen aikaa kaatuneiden toverien työtä. Se velvoittaa meitä toimimaan väsymättömästi sen luokan kukistamiseksi, joka monien muiden suurten rikostensa lisäksi on tehnyt itsensä syyppäksi tähänkin kamalaan murhaan.

Kun me historian lehdiltä katselemme menneitä taisteluja, niin näyttää kuin me kurkistaisimme hirvittävästä tuskin käytävään, josta näkyy aivan kuin hoiperrellen olisi työväenluokka pyrkinyt eteenpäin edistykseen ja vapauden tiellä. Sieltä vannonee leppymätöntä taistelua — aivan kuten muinoin Spartacus, johon vihollisensa jalkain juureen kaatuneeseen sankariin hyvin sattuvasti on Liebknechtia verrattu.

Kun me pysähdyimme ajattelemaan sitä lähes arvaamattoman suurta merkitystä, mikä yllämainituilla tovereilla on ollut kansainvälisessä työväenliikkeessä, niin ei kukaan nouse poskille, eikä kätemme puristu nyrkkiin kuin muistamme monien jalojen sankarien marttyyrikuolemaa.

Eikö se velvoita meitä johonkin? Kyllä! Se velvoittaa paljokseen, se velvoittaa meitä jatkamaan tarmolla ennen aikaa kaatuneiden toverien työtä. Se velvoittaa meitä toimimaan väsymättömästi sen luokan kukistamiseksi, joka monien muiden suurten rikostensa lisäksi on tehnyt itsensä syyppäksi tähänkin kamalaan murhaan.

SANKAREITTEN MUISTOLLE

Ihmisyksilön elämässä on hetkiä, tai tapahtumia, joita ei voi unohtaa, joita tapahtumia parhaimminkin joutuu joskus muistellaan, olkoopra ne sitte ilon tai onnettomuuden hetkiä.

Joukkoliikkeessä tuo sääntö näyttää myös pitävän paikkansa. Joskus tapahtuu melkein ihmeteltävien lyhyessä ajassa tapahtumia jotka näyttävät siltä kuin olisi tapahtunut joku suuri käännepäätös jossakin tasaisesti, melkein huomaamattoman hiljaisessa eteenpäin menossa, jotka suuret tapahtumat ovatkin merkitäviä, joita muistellaan, ja jotka herättävät jokaisen huomiota, ainakin sen osan ihmisiin, joita ne lähemmin koskee. Vaikka me työväenliikkeessä emme jumaloimme yksilöitä suuresti, emme ainakaan sinä merkityksessä kuin nykyajan vallassaoleva luokka, niin kumminkin meidän riveistämme joskus kaatuu meidän rakkaimpiamme, — sankareita! joiden elämän työtä me kunnioitamme, joita me joskus pysähdyimme muistelemaan. Sankareita joidenka haudan ääressä välipäätöksiä meidän ihmisen nostaa hattuansa.

Nyt tällä kertaa me tahdomme näiden muutamien rivien avulla muistaa taas kahta parhaimmista, jotka ovat olleet rakkaat, ei ainoastaan Saksan vallankumoukselliselle työväestölle, vaan joiden sankarillista taistelun tarmoa ovat joutuneet hailemaan kaikkien maiden työväestölle. Karl Liebknecht ja Rosa Luxemburg. Molemmat Saksan kapitalistiluokkaa mita julkimalla tavalla murhasivat rienssä avulla. Nyt viime kuun 15 päivä oli kulunut kaksi vuotta siitä päivästä, jolloin yllämainitut rehelliset taistelijat kärsivät marttyyrikuoleman. Se on, joutuivat uuraamaan aatteelle suurimman, mita heillä oli antaa. Antoivat henkensä puhalluspuolesta. He säilyivät uskollisena loppuun asti sille asialle, jolle he jo nuorena olivat kuuluisuutta vannonet. Kaksi vuotta sitte tammikuun 15 päivä kaatuivat he molemmat murhaajainsa kuullen lävistämistä. Sen luokan teurastamista joka oli syyppä lähes 6 vuotta raivonneeseen raakaan ihmis-teurastukseen, luokan, jota vastaan molemmat murhatut olivat

vannonet leppymätöntä taistelua — aivan kuten muinoin Spartacus, johon vihollisensa jalkain juureen kaatuneeseen sankariin hyvin sattuvasti on Liebknechtia verrattu.

Kun me pysähdyimme ajattelemaan sitä lähes arvaamattoman suurta merkitystä, mikä yllämainituilla tovereilla on ollut kansainvälisessä työväenliikkeessä, niin ei kukaan nouse poskille, eikä kätemme puristu nyrkkiin kuin muistamme monien jalojen sankarien marttyyrikuolemaa.

Eikö se velvoita meitä johonkin? Kyllä! Se velvoittaa paljokseen, se velvoittaa meitä jatkamaan tarmolla ennen aikaa kaatuneiden toverien työtä. Se velvoittaa meitä toimimaan väsymättömästi sen luokan kukistamiseksi, joka monien muiden suurten rikostensa lisäksi on tehnyt itsensä syyppäksi tähänkin kamalaan murhaan.

Kun me historian lehdiltä katselemme menneitä taisteluja, niin näyttää kuin me kurkistaisimme hirvittävästä tuskin käytävään, josta näkyy aivan kuin hoiperrellen olisi työväenluokka pyrkinyt eteenpäin edistykseen ja vapauden tiellä. Sieltä vannonee leppymätöntä taistelua — aivan kuten muinoin Spartacus, johon vihollisensa jalkain juureen kaatuneeseen sankariin hyvin sattuvasti on Liebknechtia verrattu.

YHTEISKUNNALLISIA JA VALTIOLISIA VIRTAKUUSIA ULKOMAILLA

Venäjän vallankumouksen kolmas vuosipäivä ja oikeudenhoito

"Julkinen elämä on pääasiassa lausuntojen tullenperäisyyden näyttämö, johon köyhälistön näinä kolmena vuonna saavuttama oikeudenhoito alalla. Vallankumous hävittä vanhan laisäädännön ja entisen valtionlaitokset, erittäinkin tuomioistuimet. Senkautta sai köyhälistö tilan uudelle järjestykselle ja ryhtyi sitä toteuttaessaan yhä äkkäli luomaan sille soveltuvia julkisen elämän muotoja. Luomalla valtion, jonka lakiasäätävät elimet olivat työtekevänsä kansan valitsemia omasta keskuudestaan, vakaannutti köyhälistö itselleen vapaat toimintamahdollisuudet. Se ei odottanut sitä, että olisi luotu yhteinen järjestelmä, joka olisi ollut enemmän köyhälistön omia etuja vastaava. Ja nyt, neljän vallankumouksen kymmenkymmenen vuotta, avautuu köyhälistölle mahdollisuus järjestää lakikokoelmia, jotka käsittelevät valtiomuotoa, työn ja kansantalouden järjestystä ynnä niitä soveljavia rikoslakeja yleisten periaatteiden mukaan luokiteltuna. Näihin toihin on kansankomissariaatin oikeusasian osasto jo käytännössä ryhtynyt. Voi jo ennakkolta sanoa, että työväestö tulee sen järjestämällä lakikokoelmilla myöntämään sen aseman, joka niille köyhälistön hallitsemassa valtiossa kuuluu. Niistä ei tule, kuten silvillaisista, porvaristien säätämää lakikirjoja, vaan e-tuplissa järjestelmällisiä lakikirjoja hallituselimille ja tuomioistuimille näiden jokapäiväistä käytännöllistä toimintaa varten nykyiseksi vallalla, jolloin köyhälistö voeli ei voi viettää luokkarajoja ja valtiota. Proletariaatin oikeuslaitos ja sen elimet ovat kuluineen kolmen vuoden aikana palvelleet käytännöllisiä tarkoituksia. Lakikirjoihin ja -muotoihin samoin kuin itse oikeuselimiin on tämmästä tähtäen lisäyksiä ja muutoksia. Muutamia tyypillisiä esimerkkejä. 1) Venäjän neuvostovalian peruskia vuodelta 1918 täydennettiin ja osittain muutettiin jor v. 1919 selteimännessä kokouksessa. Tämä pääasiallisesti mita keskusvallan ja paikallisten neuvostojen välisiin suhteisiin tulee. Vuonna 1920 antoi Y-leisvenäläinen keskuskomitea asetuksen kunnan- ja kyläneuvostoista, jotta perustuslain muuosta jatketaan yhä. On nimittäin asetettu erityinen komitea säännöstelemään kansankomissariaatin ja toimepantevan komitean keskinäisiä suhteita. 2) Y-leisvenäläinen keskuskomitea hyväksymä lakikirja siviiliväestöä varten, joka sisältää joukon määräyksiä, koskevat alaikäisten kasvatusta ja heidän yhteiskunnallista hoitoaan, on suurimaksi osaksi poistettu käytännöstä ja korvattu uudella kansankomissariaatin oikeudenhoito-osaston laatimalla lakikirjalla. 3) Työlakikirja vuodelta 1918 on suuresti muutettu ja lisäty työvelvollisuuslailla ja yleisellä säännöksellä koskeva työpaljoja vuodelta 1920. 4) Kolmen vuoden kuluessa on julkistettu 10 vallankumouksellista koskevaa säännöstä, jonka lisäksi on annettu lähempi määräyksiä kunnantalon, rautatie, sotilas- y. m. vallankumouksellisuksista. 5) Kolmen ensimmäisen vuoden kuluessa on julkistettu viisi käskykirjettä oikeuslaitusta, jotka eivät muuta niiden kokoonpanoa ja vakinaista tuomarijärjestelmää, vaan antavat nille joukon uusia ohjeita. Siten on esimerkiksi vuonna 1920 järjestetty

naemme miten tavattoman monta kertaa on työväki tällä tiellä pysäytetty. Miten tavattoman monta kertaa sen jalot yritykset on verivirtoihin hukutettu. Me näemme siellä että sadat tuhannet, ja miljoonat ovat kuolleet marttyyrikuoleman, mutta me sieltä näemme myös sen, että aina on löydyt joukot nousseet uudelleen ja yli ruumiskasojenkin on tyonarmeija lähtenyt taivaltamaan eteenpäin. Ja nyt vallankumouksellinen kansainvälinen työväen armeija asetelee eteenpäin varmemmin kuin koskaan ennen. Sieltä nyt sieltä näyttää hapuleipisen aika loppuneen, ja siksi vallassaoleva luokka melkein kuin epätoivon raivolla suunnittelee mita häikäilemättömmimpiä murhia y. m. tekoja. Mutta vaikka he vielä voi hetken kaataa parhaimpiamme rinnaltamme niin se ei saa meitä masentaa. Päinvastoin. Niinpä nytkin, kun me kunnioituksesta nostamme hattuamme Karl Liebknechtin ja Rosa Luxemburgin tehdyille elämän työlle, niin me vannonamme parhaamme jälkeen vievämme eteenpäin sitä asiaa, jonka edestä he antoivat henkensä. — Vapaudessa E. W. nen.

YHTEISKUNNALLISIA JA VALTIOLISIA VIRTAKUUSIA ULKOMAILLA

tutkimusmenetelmä ja syytetyn puolustus uudelle kannalle. Tällaisia esimerkkejä voisi esittää mita oikeudenhoito alalta tahansa. Voisi perusteellisesti esittää muuosten syyt ja luonteen. Mutta meille on tällä hetkellä tärkeintä todeta vain yksi seikka: Neuvostohallituksen laisäädännöllisillä toimenpiteillä on puhtaasti käytännöllinen huone. Ne eivät jää jälkeen kehityksestä, kuten porvarillisen oikeuden kiteytyneet muodot, vaan muuttuvat alinomaa työväen valtion kasvaessa. On tarpeen esittää muutamia lukuja, joista selviää työtekevänsä kansanluokan lisääntynyt vaikutus sellaisissa oikeuslaituksissa kuin kansanoikeudet kolmen ensimmäisen vuoden aikana:

	1918.	1919.	1920.
Kansanoikeuksien luku	2,887	2,942	3,708
Vallankumouksellisten luku	37	39	51

Jos ottaa huomioon sen, että jokainen kansanoikeus vaatii vuoden aikana vähintään 100 vakinaista tuomaria (lautamiehiä), niin tulee viime vuoden osalle ½ miljoonaa työtekevänsä kansanluokan jäsentä, jotka ovat omakohtaisesti ottaneet osaa oikeudenhoitoon. Tämä siitä huolimatta, että oikeuslaituksen luku on ollut 5 kertaa pienempi kuin ennen vallankumousta.

26 kuvernemestista saapuneitten ilmoitusten mukaan on kansanoikeuksissa vuonna 1919 käsitelty 806,000 juttua ja 35 kuvernemestissa v. 1920 (yhdeksän kuukauden kuluessa) 708,000 oikeusasia, joista rikosasioita oli 65 prosenttia.

Kansanoikeuksien toimintaa kuvaavat parhaiten niiden antamat tulokset. Vuoden 1920 ensimmäisellä neljänneksellä tuomittiin: vapausrangaistukseen 29,586 henkilöä, niistä ehdollisesti 11,580; yleiseen työhön 13,261 henkilöä, sakkoihin 36,150 henkilöä, karkoitukseen 5,618 henkilöä ja muuhin rangaistuksiin 6,403 henkeä.

Nämä numerot näyttävät selvästi sen jyrkän eron, mikä on kansanoikeuksien ja ennen vallankumousta toimineiden oikeuksien välillä: yleisiä töitä ilman vapausrangaistusta, ehdollisia tuomioita ja karkoitusta käyttäen vanhan hallituksen aikainen malli on muuttunut. Ehdolliset tuomiot esimerkiksi olivat sosialistien tuomarien teoreettisena toivomuksena. Vielä mielienkintoisempia ovat "muut rangaistukset". Tällä alalla käyttivät kansanoikeudet aivan uutta menetelmää (sanat tässä merkityksessä). Niinpä tuomittiin kansanoikeus vastavallankumouksellisen puhebetan tai jyrkän valtiollisen vastustuskannan johdosta ehdollisiin tuomioihin, mutta vaati samalla, että tuomitut piti ottaa osaa valtiollisiin kursseihin ja sopivan väläjän kuluutta jättää oikeudelle kirjallinen selonteko niistä. Kaatuneitten vallankumouksellisten muiston kunnioittamiseksi velvoitti kansanoikeus heidän hävisijöitään koristamaan vallankumouksellisten hautoja kukkasilla. — Sellaisia ennakkoluuloita, ei oikeus yleisimmissä tapauksissa ole langettanut tuomioita ja jos sellaisia langetettiin tehtiin se agitaatiotarkoituksessa j. n. e. p.

Tällaista on siis kansanoikeuksien toiminta ollut. Se osoittaa, että köyhälistö luo oikeudenhoitoonkin alalla lakkaamatta uusia julkisen elämän muotoja. Se ei kosta rikollisille, vaan koettaa kapitalismin hengessä kasvatusta ihmiskunnalle tehdä uuden järjestyksen kannattajia raivaten tietä tuolle aatteelle.

Espanjan työläiset pyytävät apua

Espanjan Kansallisen Työliiton Liittotoimikunta on ranskalaisissa työväenlehdissä julkaisut seuraavan manifestin kaikkien maiden työläisille ja niiden järjestöille:

Toverit. On tullut hetki, jolloin meidän on käännettävä kaikkien teidän, koko maailman tietösten työläisten puoleen, selvittääksemme teille tilanteen, mihin meidän porvaristomme ja hallituksemme julma ja raaka kuristus on Espanjan työläiset jouduttanut.

Tiedämme, että maamme porvaristo koettaa lahjomansa sanomalehtistön avulla mita paksuimmilla yllä heillä muokata "kansainvälisen" mielipiteen puolelle ja meitä vastaan. Meidän velvollisuutemme on siis tuoda ihm kumomaaton totuus siitä kuinka syvä turmelukseen, pahelisiin ja väkivaltaan ovat vajonneet ne roistot, jotka maan hallitsemisen varjolla ovat päättäneet sukupuoiton lopettaa kaikki läheisen yhteiskunnallisen muutoksen esteistaljat.

Kahden vuoden ajan...

Kahden vuoden ajan on päättäväsitten ja tietösten työläisten elämä Espanjassa ollut yhtämittaista koettelemusta ja taistelua.

Kahden vuoden ajan on maassa vallinnut milloin tekopyhä ja häpeämätön, vanhentuneeseen lakiin perustuva kuristus, milloin raaka ja kynnillinen terrori, jolla ei ole mitään tekemistä minkään oikeuden eikä mraalisten periaatteiden kanssa.

Se alkoi perustuslaillisten takeiden lopettamisella, mikä maan teollisuusseuduissa jäi jatkuvaksi tilaksi. Sitte muuttui se alka-ajoin julistetuksi piiritys- tai sotatilaksi, mille ei ole ollut mitään järkejllistä aihetta.

Nyt seurasi laittomaksi julistettujen ammatthydistysten sulkeminen, työväenlehtien lakkauttaminen eri kaupunkeissa, kuten Barcelonassa, Valensiassa, Saragossa j. n. e., kaikkien yhteiskunnallista luonnetta olevien kokousten kieltäminen, kaikkien sellaisten kirjoitusten sensuroiminen, jotka ovat myönteisiä työväestölle taikka joissa tasapuolisesti paljastetaan tyrannia, joita parvelee vähin kaikkialla, ammatthydistysten johtohenkilöiden taikka tavallisten jäsenten vangitsemiset sadottain ja tuhansittain ilman mitään laillista syytä kuvernöör. mahtikäskyjen perusteella. Niin, tuntuukoon se sitten meidän "sivistyneellä" vuosisadallamme miten ihmeellisesti tahansa, niin on Espanjan kuvernöörellä ilman mitään edesvastuuvollisuutta oikeus pitää oikeuksia ureja vangittuina ei ainoastaan villokka ja kuukausia vaan vieläpä kokonaisia vuosikain.

Mutta kaikki keinot mita kahden vuoden ajan on käytetty meitä ja meidän järjestöjämme vastaan eivät ole antaneet sellaista tulosta kuin mitä nuo heittöt ovat toivoneet. Olemme sietäneet kaikki iskut horjumatta ja joskin meidän järjestöme kaikkein mustimman terrorin raivotessa on näyttänyt olevan valmiina lyhytjäämään läjän on se joka talolta viraavaan vuden tärmon kautta taas kohta vartunut entistä rohkeammaksi ja lujemmaksi.

Karkoituksia, murhia, räkkäyksiä.

Tästä syystä maamme itsekäs, työväenluokan alati vartuvain voimain säikähdyttämä porvaristo, joka ei millään ehdolla mieli luopua erikoisoikeuksistaan ja varkaudella, häpeämättömällä riistolla ja rikoksilla kasvatusta omalsuudesta, on yhä kiristännyt hirmuhallintaansa. Kaikki työväen johtohenkilöt ovat joko vangittu tai karkoitettu. Toisia ovat taas isännistön palikkaamat salamurhaajat tappaneet, salamurhaajat, jotka toimivat hallituksen jäsenten myötävaikutuksella ja läheisessä kosketuksessa poliisikunnan ja valkokauppien kanssa. Kolmansia taas riepotteaan paikaasta toiseen, kauaksi asunto- ja työseuduiltaan, minne kuvernörit kulloinkin saavat päähänsä heidät määrätä. Tämä paikasta toiseen siirtäminen tapahtuu siten, että uuri pakotetaan kulkemaan jalan jopa satojakain kilometrejä santarmien ratsujen välissä iskujen sataessa milloin ei hän jaksa kulkea jalkajalan virkkujen ratsujen kanssa ja saadaan levätä vain milloin raakalaismaiset santarmit katsovat sen parhaaksi.

Tällainen kohtalo on säädetty työväen johtohenkilöille, ammatthydistysten jäsenille ja kelle tahansa, joka on sattunut tekemään sellaisen rikoksen, että on tullut maksaneeksi jäsenmaksunsa.

Terrori Unkarin ja Suomen malliin.

Kuten huomaatte toverit, ei Espanjan porvarien jäkä kaadettuihin Unkarin ja Suomen säilyttöntä, ja veristä porvaristoa, eikä ole mitään epäilystä siitä, eikä se vielä sivuuttajiksi näiden aikaansaannokseja. Tuomme liaksi hyvin maamme ylläluokan hirvittävän mielenlaadun volderksemme sen tarkoitusten suhteen erehtyä.

Mutta tämä tietoisuus ei saa meitä peräytymään. Päättävämmin kun koskaan ennen jatkamme me tällä haavaa taistelua, käyköön se miten

kaueaksi tahansa, meidän vertamme tuukkuva ajokoralaumoja vastaan, porvariston upseereista muodostama armeijaa, valkokauppien, pappeja ja muunkin mustaa armeijaa, kaikkia poliisien konnajoukkoja, katolikkien "vapaata" ammatthyliittoa ja kaikkia niitä ihmiantajia ja nuuskojia vastaan, jotka kuhisevat meidän ympärillämme.

Tässä uudessa luokkataistelumme valheessa, jonka ankaruus ei voi meitä horjuttaa, suosittelemme opportunistien ammatthyjärjestöme, Yleinen Työliitto, joka on reformistisen Sosialistisen Puolueen vaikutuksen alainen, vain välikäsymyksinä omiin luokkaharrastustemme kustannuksella. Langetkoonkin sen nielkille vastuu nykyisistä ja tulevista tapahtumista.

Mutta me puolestamme tulemme taistelevan aina lopulliseen voittoon asti. Ja tässä armottomassa taistelussa vetoamme me teidän maamme porvaristolle, ettei kansainvälinen proletariaatti ole tunteeton iskulle, annettakoonpa sitä sille missä maassa tahansa, ja että se on valmis puolustautumaan kaikin käytettävissä olevin keinoin.

Espanjalaiset tuotteet boikottiin.

Toverit! Teidän on viipymättä, heti tästä tiedon saatuaan, ryhdyttävä valmistamaan espanjalaisen tuotteiden saartoa taikka kieltäymällä lastamasta laivoihin tai purkamasta niitä taikka jalostamasta espanjalaisia raaka-aineita. Kysymys sen tästä saarosta, jonka pitäisi astua voimaan tammikuun 15 p:nä, toivomme tulevan päätetysi kaikkia työväenjärjestöissä ja varsinkin Kolmannen Internationalen Toimepantevassa Komiteassa, minkä Internationalen riveihin lukeudumme.

Lopuksi saamme vaikuttaa teille, että jos te ryhdytte pyytämämme saartoon ja kehittäte sen niin te hokkaaksi kuin tilanne vaatii, niin on voittomme varma, eikä ainoastaan meidän, vaan johdonmukaisesti myös koko työtekevänsä maailman voitto.

Toimeen siis vitkastelematta, toverit! Me puolestamme emme sulkaannu jät toimituksi.

Me voimme ja meidän täytyy koko ihmiskunnan hyvän nimessä voittaa! Espanjan Työliiton nimessä teitä veljellisesti tervehtiin:

Liittokomitea.

S. S. JÄRJESTÖ

Avoim kysymys New Yorkin s. s.-osastolle

Berkeley, Calif., s. s. osasto kokouksessa tammik. 27 p. 1921 päätti kysyä New Yorkin osastolta, onko la hettämämme vaatteet Suomen puororville saapuneet sinne? Lähetimme ne täältä marraskuun 15 p:nä 1921 tarkoituksella, että New Yorkin s. s.-osasto lähettä ne Suomeen. Olemme kirjoittaneet kahdeti, mutta emme ole saanut vastausta. Vaatteet on lähetetty osoitteella: 2056 5th Ave., New York, N. Y.

Pyydämme vastausta, joka kirjella tai sanomalehden välityksellä.

Berkeley, S. s. osasto, K.itta

Ricard Kosky, organiseraaja.

Svensen, Ore.

S. S. Osaston kokous ensi sunnuntaina aletaan kello puoli kaksi pälillä. Aletaan puoli tuntia aikasempan kuin tavallisesti, sillä asialta on siksi paljon osaston ratkaisuista, että täytyy varata vähän aikaa keskustelullekin niistä, joten otakaa tämä huomioon kaikki osaston jäsenet ja jäseniksi aikovat. — Jokaisen tulisi olla nyt tässä kokouksessa la sumassa painava sanansa monesta hyvin tärkeästä asiasta. M. m. päätetään siitä, eroako tai ei osasto sosialistipuolueesta. Kokoushuoneemme suurentaminen sellaiseksi, että siinä voidaan pitää kunnollisesti ihmisiä ja muita huveja, on myösko päätetty tässä kokouksessa. Sitte on vielä paljon muita pikku asioita, niin että joka tästä kokouksesta poijää, niin hän menettää hyvän tilaisuuden vaikuttaa persoonallisesti osaston asioiden kulkuun, jota seikka on vaikea enää jälkikäen pörjätä.

Kylässämme löytyy vielä paljon sellaisia, jotka ovat myönteisiä sosialistiselle työväenliikkeelle, kärvät huveissamme j. n. e., mutta miksi ette ydy persoonallisesti jäseniksi osastoomme? Meillä on vielä paljon tilaa vaikka kaikille Svensenin suomalaisille työläisille. Hyvin on kannattaa osastoomme itämässä käynnillä, mutta vielä parempi on jorhydyimme kaikkiin siihen toimiviksi seniksi, tunnustaan siten luokkataistelun välttämättömyyden ja työväenluokan siitä tietoisesti saattamisen, joka viimein kohtaa koko työväenluokan siitä sorron ystä, missä ei vielä tänäkin päivänä näkyyruokaa ja kapitalistisen diktatuurin alla huokaa. Siis tervetuloa ensi sunnuntaina tasa-arvoisina tovereina joukkoomme. — "Järjestäjä".